

stačí proto poukaz na správné důvody rozsudku odvolacího soudu, jež odpovídají jak spisům tak i zákonu. Výtky dovolatelova, že napadeným usnesením dostalo se ostatním společníkům bezprostředních výhod, není odůvodněna skutkovým jeho přednesem. O zrušení zákazu konkurence nedá se mluvit, ježto § 24 zák. ponechán byl šem 16 smlouvy v platnosti. Změna § 8 stanov nemá proto významu, jaký přikládal jí procesní soud. Zvýšení platů jednatelských a změna ustanovení o likvidaci nenáleží k případům uvedeným v § 39 (4) zák., neboť jde tu o ustanovení všeobecná, jež netýkají se určitého společníka. Že by zvýšení platů jednatelských spojeno bylo s nebezpečím, jež žalobce líčí v dovolání, nelze posouditi bez zjištění skutkových okolností, z nichž by patrný byly výdělkové poměry společnosti, jichž však žalobce nepřednesl. Odvolací soud posoudil tudíž věc správně po stránce právní i v tomto směru, a není tu důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s.

Čís. 1748.

Předpis, že usnesení, povolující poznámku pořadí, lze vyhotoviti pouze jednou, platí i tehdy, povolil-li ji teprve soud rekursní.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 615/22.)

Soud první stolice zamítl žádost za povolení poznámky pořadí, rekursní soud žádosti vyhověl a nařídil, by kromě žadatele bylo vyřízení rekursu doručeno i bance A.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu, potud, že zrušil jeho příkaz, by jedno vyhotovení usnesení rekursního soudu doručeno bylo bance A.

Důvody:

Tento příkaz odporuje ustanovení § 54 knih. zák., že o vyhovění žádosti za knihovní poznamenání pořadí ve smyslu §§ 53 a násl. knih. zák. lze poříditi pouze jediné vyhotovení. Tento předpis platí dle svého doslovu i smyslu i pro druhou stolicí, jež, změnivši zamítací rozhodnutí prvního soudce, povoluje poznámku knihovního pořadí, a chce čeliti zneužívání tohoto zařízení, jehož zatajování před nepovolanými osobami je v zájmu žadatelova úvěru, zvláště, jde-li, jak v tomto případě, o zamýšlenou zápůjčku. Slušelo se proto dovolacímu rekursu vyhověti a zrušiti zmíněný příkaz rekursního soudu. Bude na první stolicí, by uložila bance A. vrácení vyhotovení neprávem jí doručeného.

Čís. 1749.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Vlastník nemůže se dovolávat § 5 zák. ve prospěch podniků, jež byly zřízeny až po té, kdy vyhlášen byl zákon o požadovacím právu drobných pachtýřů.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 700/22.)

Soud první stolice přiznal pachtýřům požadované pozemky do vlastnictví a vyvrátil námitku vlastníkovu, že na pozemcích jest jiloviště, jehož potřebuje k provozu cihelny, poukazem k tomu, že předpis § 5 zákona vztahuje se pouze na podniky, jež tu byly v době vyhlášení zákona, čemuž však v případě, o nějž tu jde, tak nebylo. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a nařídil prvnímu soudu, by vykonal další šetření ve smyslu vlastníkovy námitky a pak znovu rozhodl. **Důvody:** Bylo zjištěno, že v bezprostřední blízkosti požadovaných pozemků jest rozsáhlé jiloviště, jež náleží vlastníku požadovaných pozemků. Předpis § 5 (2) zák. vykládá první soud příliš úzce. Jiloviště jest již založeno, podnik jest tedy již tu, třebaž pouze v počátcích a bylo by nehorázností, kdyby odpoření jednoho z pachtýřů proti přijetí náhradních pozemků byl zmařen podnik, slibující značný rozkvět. Zákon chce zajiště vylučovati v § 5 nejen podniky, již tu jsou, nýbrž i ty, jež teprv mají býti zřízeny.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle poslední věty druhého odstavce § 5 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. jest pachtýř povinen, přijati na místě požadovaného pozemku pozemek náhradní, potřebuje-li vlastník požadovaného pozemku k dalšímu provozu hor, lomů, cihlen a jiných podobných podniků jakož i rybníků, nebo z jejich zjištění do budoucnosti. V obou případech se předpokládá, že dotýčný podnik byl tu již v době, kdy zmíněný zákon byl vyhlášen, t. j. dne 12. června 1919, poněvadž v duchu zákona a dle ustálené judikatury rozhoduje skutkový stav v této době ve všech směrech, důležitých pro nárok pachtýře, který nesmí býti mařen pozdějšími dispozicemi vlastníka. I kdyby jiloviště, o které jde, bylo považováno za podnik ve smyslu dotčeného ustanovení zákona, a požadované pozemky, na nichž vlastník chce postavití továrnu na šamotové zboží, za pozemky, jichž jest třeba k zajištění jiloviště do budoucnosti, — vysvítá přece z dopisu a z vyžádaných spisů okresní politické správy, že teprve v roce 1921 bylo započato s dobýváním jilu a že živnostensko-policejní povolení k dobývání jilu až dosud právoplatně nebylo ještě uděleno. Za tohoto stavu věci nelze dle toho, co výše vyloženo, vlastníku přiznati práva, dovolávati se § 5 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., a není tudíž třeba doplnění nařízeného soudem rekursním, dlužno spíše za správné uznati stanovisko prvního soudu, jenž požadované pozemky bez výhrady přiznal pachtýřům do vlastnictví.

Čís. 1750.

Nárok jednoho odvětví státní správy na jiné odvětví jest nárokem veřejnoprávním a zůstává jím, i když postoupen byl osobě soukromé.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 711/22.)